

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Alexandra Potter
THE LOVE DETECTIVE

Copyright © Alexandra Potter 2014

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01009-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Detektiv za ljubav

ALEKSANDRA POTER

Prevela Sanja Bošnjak

Beograd, 2014.

*Za AC
Sa tobom je sve lakše,
i svaki dan sija sunce*

Prvo poglavlje

Crna kosa mu se presijavala na suncu kad se okrenuo i uhvatio je za ruku. „Volim te, Suzi, volim te od prvog trenutka kad sam te sreo. Hoćeš li se udati za mene?“

Zurila je u Ričijevo lepo lice. Dah joj je zastao.

„Suzi?“, prošaputao je i navukao joj predivan dijamantski prsten na prst. „Šta kažeš?“

Na trenutak nije mogla da pronade prave reči.

A onda su joj odjednom naišle.

„Kažem da si lažljivi, prevarantski gad koji spava s Mirjam iz odeljenja za marketing!“, i nakon što je skinula prsten, bacila ga je tako snažno da mu je odskočio od čela. „Idi dođavola!“

Grrr, ne!

Nije uopšte trebalo to da kaže!

Sa užasom sam piljila u ekran kompjutera i pritisnula *Izbriši*. Dok sam držala prst dole, posmatrala sam kako mi se kursor kreće unazad i guta reči kao Pakmen*, dok sve nisu nestale.

I ponovo sam gledala u praznu stranu.

Sranje.

* Lik iz kompjuterske igrice. (Prim. prev.)

I dalje obučena u flannelsku pidžamu, sedela sam za stolom u radnoj sobi. Radna soba mi je u stvari bila ugao dnevne sobe, a sastojala se od rasklimatane *Ikeine* police za knjige, štampača u kome nikad nije bilo tonera (potrošen je odavno, a jeste li *videli* koliko koštaju novi kartridži?, ozbiljno, čovek bi pomislio da su od zlata) i orhideje, koja je bila moj pokušaj dizajnerskog šika, ali ostala je bez cveta i sad je bila samo gola grančica u saksiji.

Čudno, ali nikad nisam videla nijednu da izgleda kao u *El dekoru*.

Grlila sam termofor s toplom vodom (grejanje ponovo nije radilo) i nekoliko trenutaka samo gledala u treptavi kursor, sa nadom da ću se pokrenuti. A onda sam odustala i otvorila svoj elektronski račun da proverim dug.

Kad samo pomislim kako većina veruje da je posao pisaca čaroban.

Uostalom, verovala sam i ja.

Četiri godine sam radila u jednoj kancelariji i sanjala o tome da napišem roman. Da budem romanopisac. Kako bi to bilo uzbudljivo! U sumornoj kancelariji odeljenja za gradsko planiranje, maštala sam o bajnom životu na visokoj nozi koji bi se sastojao iz pisanja bestselera, dok se šećkam unaokolo u firmiranoj odeći, iz odlazaka na sjajne književne zabave sa vrcavim razgovorima i potocima besplatnog šampanjca.

Sve dok jednog dana nisam napisala tu knjigu o kojoj sam neprekidno pričala, sklopila ugovor s izdavačem, preselila se u London i ostvarila svoj san!

I shvatila sam da zapravo posao pisca podrazumeva vrlo retko presvlačenje pidžame, kupovinu gomile nepotrebnih stvari preko Ibeja i česte razgovore sa samom sobom.

„Av...”

Ili s Hitklifom, mojim jazavičarem.

Piskavi lavež mi je prekinuo misli i pogledala sam u Hitklifa, koji je pritisnuo njušku o prozor i ljutito kevtao na komšijsku mačku, njegovog smrtnog neprijatelja. Hitklif je patio od vrste dismorfofobije, pri čemu je smatrao da izgleda kao zastrašujući nemački ovčar. U stvarnom životu izgledao je više kao komični pijani stražar i uvek je napadao dvostruko veće životinje od sebe. Čak je i komšijska mačka bila veća od njega.

„Hej, druže, ne obraćaj pažnju na nju, samo te zadirkuje.”

Podigla sam njegovo malo kobasičasto telo, zagolicala ga po stomaku, a on me je zahvalno liznuo po licu. Spasla sam ga iz lokalne kafilerije,

mada, da budem iskrena, posle prošlogodišnjih događaja, počela sam da se pitam ko je koga spasao...

Pošto sam ostavila Hitklifa da objavi rat mački gospođe Flanagan, koja se sad šepurila baštom i plazila mu se, okrenula sam se ponovo ka kompjuteru. Posegla sam sva rasejana za jutarnjom kafom i otpila gutljaj.

Odmah sam je ispljunula. Fuj, ledena je!

Iskrivljenog lica, otapkala sam u kuhinju, pristavila čajnik i otvorila frižider, po kome je bila zalepljena gomila reklama za naručivanje hrane, spiskova obaveza i fotografija. Kad sam pružila ruku da dohvatim mleko, jedna fotografija mi je privukla pažnju – ja i moje društvo, zagrljeni, pripito smo se osmehivali foto-aparatu.

Ta fotografija uvek bi mi izmamila osmeh. Ne okupljamo se često ovih dana, pošto smo svi veoma zauzeti i živimo na različitim stranama sveta, ali ta je slikana za moj rođendan prošle godine, kad smo uspeali svi da se nađemo u jednom baru u Londonu. Zastala sam da je pogledam po milioniti put.

Sasvim levo, nenamerno se razmećući svojim čuvenim dekolteom, nalazila se Harijet, koja se nedavno preselila u Pariz zbog posla i prigrllila sve što je francusko, uključujući i ishranu zasnovanu na crvenom vinu, siru i svemu punomasnom.

Međutim, činilo se da je sve to prigrllila *previše* revnosno, sudeći po imejlu koji sam juče od nje primila, a u kome se žalila: *Dakle, istina je, Francuskinje se ne goje. Avaj, ja nisam Francuskinja. Merde!** Kao dokaz, priložila je fotografiju na kojoj je nosila vrećasti donji deo trenerke, sa natpisom: *Sad moram da nosim odeću s rastegljivim pojasom.*

Kao neko ko je nosio vrećaste pantalone za jogu u svakoj prilici samo ne kada bi radio jogu, odgovorila sam joj da se ne brine. Na to mi je kao iz topa odgovorila: *Ne razumeš! Ovo je Pariz! Svetska prestonica stila! Ja sam kao prokazana!*

Rekla sam sebi: Nemoj nikad da se odseliš u Pariz!

Odmah do nje, s rukama zbog kojih poželim da navučem bluzu dugih rukava, nalazila se Moli. Moli je instruktorka pilatesa i sad živi u Los Anđelesu, ali nekada je držala kurs u Londonu koji je obećavao da „ojačava, preobražava i osnažuje“. Po mom mišljenju, bliže istini bilo bi

* *Merde* (fr.) – sranje. (Prim. prev.)

„iscrpljivanje, bol i odustajanje“, ali to nije imalo nikakve veze s Moli. Ona je sjajna instruktorka, a sad i sjajna prijateljica, uprkos tome što me svaki put kad se vidimo gnjavi u vezi s mojom unutrašnjom snagom. Ili možda i zato što sam inače osećala da mi se stomak prelijeva preko pojasa, pa sam ga automatski uvlačila.

Zatim, tu je bila i Rejčel. Zureći ćoravo u foto-aparat, jer je mrzela da se fotografiše sa naočarima, još je bila u radnom odelu pošto je došla pravo iz kancelarije. Bila je advokat u velikoj firmi u Sitiju i uvek je radila na nekom slučaju. Lično, smatrala sam da *previše* radi. Neprestano je bila pod stresom i odlazila na poslovna putovanja a nikad na odmor. Očito je nakupila toliko godišnjeg odmora da joj je nedavno kadrovska služba zabranila da dolazi u kancelariju nedelju dana. Tada je radila od kuće i to *još duže* nego inače.

Na desnoj strani bila je moja mlađa sestra Ejmi, iako nikad ne biste pogodili da smo sestre. Dok sam ja bila smeđokosa i smeđooka, ona je bila plavuša s plavim očima. Takođe, bila je čitavih deset godina mlađa. Moji roditelji su je zvali „srećan slučaj“, što ju je prilično dobro opisivalo, pošto je umela da bude pomalo nespretna i stalno su joj se dešavale neke nezgode. Kao starija sestra, uvek sam bila odgovorna za nju. Od dana kad se rodila, govorili su mi „pazi na svoju sestricu“, i čitav život brinula sam o njoj i izvlačila je iz nevolja.

Međutim, ako joj je možda nedostajalo zdravog razuma, to je nadoknađivala pameću. Akademski, Ejmi je bila izuzetno pametna. Želela je da bude arheolog, ali, uprkos tome što je diplomirala s najvišim mogućim prosekom, nije mogla da pronađe posao, i čitave protekle godine slala je biografije dok je prelazila s jednog privremenog posla na drugi. Bila je kurir na biciklu (bila je užasna, nije umela da se orijentiše u prostoru), konobarica (ponovo grozna, jedva je nosila šolju čaja na tanjiriću, a kamoli četiri glavna jela i salatu) i šetala je pse (gore od užasnog, na kraju je izgubila dva psa; srećom, sami su kasnije pronašli put do kuće).

A onda, pre šest meseci, odlučila je da joj je dosta potrage za poslom i spavanja na kauču kod prijatelja i odlučila da krene na putovanje, na zaprepašćenje roditelja. Kao da već nisu proveli dosta besanih noći zbog nje pre nego što je otišla, otkako je stavila ranac na leđa i veselo im mahнула u znak pozdrava na Hitrou, gotovo da su se razboleli od brige za njom. Neprestano sam pokušavala da ih umirim – na kraju, sad joj je bilo već dvadeset dve; bila je dovoljno odrasla da brine o sebi.

Osim toga, sudeći po njenoj Fejsbuk stranici, izgleda da se odlično provodila. Mislim, u koliko nevolja možeš da se uvališ dok po ceo dan ležiš na plaži u Goi?

U stvari, kad malo bolje razmislim, mislim da i nisam želela da saznam odgovor na to pitanje.

U svakom slučaju, dobra vest je da joj je jedan muzej, kome je poslala svoju biografiju, ponudio mesto u svom istraživačkom projektu. Osim toga, to je bio i najprestižniji arheološki istraživački i arhivski centar u Londonu i počinjala je za dve nedelje! Dakle, vraćala se kući. Ne znam ko je bio više oduševljen. Ejmi. Ili moji roditelji.

I na kraju sam ostala ja, Rubi Miler, stisnuta na sredini fotografije, ruku raširenih oko svih. Da budem iskrena, ta slika mi i nije bila najlaskavija. Kupila sam neki posvetljivač lica nakon što me je prodavačica ubedila da je to jedina stvar koja bi mi kožu učinila svežom i sjajnom, kakva se može videti na modelu sa naslovne strane *Voga*.

Ali kad sam stigla kući, pročitala sam uputstvo; pisalo je da ga samo natapkam na jagodice. Lako je njima reći. Ja *nemam* jagodice. I tako sam ga utrljala po celom licu i na kraju dobila veliko, sjajno, mesečasto lice. Ne šalim se. Blesak blica se u stvari odbijao.

Neudata, u trideset i nekoj, živim s Hitklifom u suterenu u renoviranoj viktorijanskoj kući u zapadnom Londonu. Stan nije najveći, niti najsvetliji, ali ima najslađu baštu, s pravim drvetom jabuke i žbunom kamelije koja cveta čitavo leto. Mada se u Engleskoj „čitavo leto“ izgleda svodi na nedelju dana krajem maja. Ali Hitklif voli da njuška okolo čak i po kiši, a ja volim da gledam baštu dok radim.

Kad to već kažem, pisanje nikad nisam doživljavala kao posao. Ne samo zato što ga obavljam u pidžami već i zato što mi je više od posla, kao da prelazim iz svog sveta u neki drugi. Upoznajem sve te ljude, smejem se s njima kad su srećni i plačem kad su tužni. Moje junakinje su mi najbolje prijateljice.

I – *najbolji deo* – zaljubljujem se u svoje junake.

Ljudi me uvek pitaju kakve knjige pišem i mislim da bi se mogle nazvati ljubavnim pričama (osim ako niste zli novinar iz *Vikli telegrafa* koji ih je nazvao nečim neponovljivim), ali ja ih takođe smatram misterijama.

Na kraju, zašto se dvoje zaljubljuje? To pitanje postavljaju ljudi širom sveta, na milion različitih jezika. *Šta je ljubav?*, omiljena je potraga na Guglu. Ipak, izgleda da niko ne zna. Čak ni stručnjaci ne mogu da

se slože. Naučnici nude zamršene hemijske teorije o feromonima i neurotransmiterima, filozofi je veličaju a psihoterapeuti analiziraju. Ali nemoguće ju je definisati.

Kao što je Džordž Harison rekao, to je *nešto*. Neuhvatljivo osećanje koje ne poznaje ni rimu ni razum. Nema pravila. Nema granica. Drugačija je za svakoga, ali isto tako je za svakog i ista. Ne možete da je objasnite. Kao vera, ili nada...

Ili čarolija.

Napisala sam tri romana na tu temu i još tražim odgovore. Pretpostavljam da sam na neki način ljubavni detektiv. Ne kao Šerlok Holms s onim njegovim šeširom. Ne tražim tragove da rešim zločin, mada jednom jesam provela sate sa svojom prijateljicom Rejčel pokušavajući da otkrijem zašto joj se onlajn partner više nikad nije javio, što jeste neka vrsta zločina.

Jer, verujte mi, bila je *million* puta bolja od njega.

Prijatelji mi uvek pričaju o svojim ljubavnim životima i nebrojeno puta sam s njima tumačila nejasnu poruku na mobilnom telefonu od nekog frajera ili na Guglu proveravala je li neko zaista razveden (i ne, nije bio, slike njega sa ženom nalazile su se svuda po veb-sajtu njegove firme; sirota Harijet bila je očajna).

Ali ne radi se samo o tome da sam dobra u pretragama na Guglu. Kad je reč o ljubavi, pomalo sam detektiv zato što me očaravaju priče o ljubavi. Volim da otkrivam kako su se ljudi upoznali i šta ih je spojilo, slušam ih kad pričaju o hemiji, dok pokušavam da otkrijem šta je tačno hemija, čudim se kako se – nekim neverovatnim splotom srećnih okolnosti, pravovremenosti, sudbine, ili sve troje – dvoje ljudi zaljube jedno u drugo.

I pošto detektivi uvek istražuju misterije, šta je ljubav ako ne najveća misterija od svih?

Ozbiljno, pogledajte samo princa Čarlsa i Kamilu!

Ili mene i Sema.

Čim sam ga se setila, osetila sam poznati grč u stomaku. U tome je ironija. Dok se moje junakinje uvek zaljube i dožive srećan kraj, isto se ne može reći i za mene. Kažu da uvek treba pisati o onome što znaš, ali kad bi tako bilo, trebalo bi da pišem horor priče.

Pa, kako drugačije opisati to kad naletiš na verenika dok vodi ljubav s drugom ženom, nedelju dana pre venčanja?

Detektiv za ljubav

Znam. Zvuči otrcano, a i bilo je. Ali zato što je nešto otrcano, ne znači da manje boli. To samo znači da ste poniženi i da vam je srce slomljeno.

Uostalom, to je sad prošlost.

Dograbila sam mleko, zatvorila frižider i okrenula se prema čajniku. Obavljao je svoj uobičajeni posao veselo ključajući i odbijao da se isključi, ispunjavajući kuhinju oblacima pare koja se brzo kondenzovala na hladnim prozorskim staklima, što me je podsetilo da postoji još nešto što treba da dodam na svoj spisak obaveza.

Dograbila sam olovku i nažvrljala „Kupi nov čajnik“ na parčetu papira na vratima frižidera.

Obožavam spiskove. Volim taj osećaj kad nešto mogu da preškrabam. Tako se osećam odlično organizovanom. U stvari, moram da otkrijem jednu tajnu: ponekad čak zapišem i nešto što sam već obavila, samo da preko toga mogu da prevučem crtu.

Kao, na primer, „Ručak s Dajanom. Petak 21.12.30“.

Shvatate, mogu da uzmem olovku i to lepo precrtam.

Čekajte malo... zastala sam. Kad radiš kod kuće, dani se nadovezuju jedan na drugi, pa sam brzo prelistala kalendar u glavi. O, sranje, petak je *danas*! Pogledala sam na sat na mikrotalasnoj. Zar je već i toliko sati?

Još veće sranje.

Ostavila sam napola skuvanu kafu i uletela u spavaću sobu, nabacila neku odeću i pokušala da provučem četku kroz kosu. Pre nego što sam odustala, navukla sam vunenu kapu i zgrabila kaput.

Hitklif je zakevtao; mrzi kad izlazim i ostavljam ga. „Hitklife, gledaj! Eno cicamace!“ Sлагala sam da mu skrenem pažnju. Dok je jurio ka prozorima, istrčala sam napolje.

Stvarno. Lažem sopstvenog psa. Šta je sledeće?

I, preskačući po dva stepenika, stigla sam do ulice i požurila ka podzemnoj.

Drugo poglavlje

Napolju je bio tipičan januarski dan u Londonu. Hladan, siv i vlažan, grad je delovao tmurno i obamrlo. Čak ni vreme nije htelo da uloži napor da pljusne kiša, koja je umesto toga samo lenjo sipila. Ali nisam imala vremena da se vratim i tražim kišobran, a čak i da jesam, verovatno bi mi se samo izvrnuo naopačke. Namrštila sam se, podigla okovratnik i pognula glavu pod vetrom.

Otišla sam podzemnom do Ulice Bejker, a zatim odšetala do Ulice Merilebon. Dajana je moj književni agent i dogovorile smo se da se nađemo u malom italijanskom kafeu na uglu. Pre nego što sam postala spisateljica, mislila sam da je ručak sa agentom nešto veoma glamurozno, otmeni restorani i veliki poslovni sastanci, ali, u stvari, sastajemo se u kafeu i sve vreme tračarimo o muškarcima uz belo vino.

U svoj toj žurbi, zapravo, poranila sam nekoliko minuta, a Dajana još nije stigla, što sam shvatila čim sam pogledala kroz prozor kafea. Zato sam rešila samo da skoknem do susedne prodavnice i kupim roditeljima čestitku – za nekoliko nedelja im je godišnjica braka.

To mi je omiljena knjižara u celom Londonu. Na celom svetu, verovatno. Sva srećna, otvorila sam vrata i ušla. Prava knjižara u edvardijanskom stilu, sa prelepim hrastovim policama od poda do tavanice, škripavim drvenim stepeništem i knjigama poredanim prema zemljama iz kojih su, bila je više od knjižare, kao putovanje oko sveta.

Prošla sam pored Malezije i Afrike, stigla do stalka s čestitkama i, nakon što sam ga zavrtela, pronašla sam savršenu za mamu i tatu. Zadovoljna, krenula sam ka kasi.

A onda sam zastala.

Čekajte...

U tamnim dubinama knjižare, upečatljiva sedokosa žena u mekintoš mantilu, u stilu inspektora Kolumba, sa podignutom kragnom i ogromnim naočarima za sunce, ponašala se veoma sumnjivo pored Velike Britanije. Dohvatila je nekoliko knjiga sa police, nervozno žvakala žvaku i proveravala levo-desno da li je neko gleda.

To je bila Dajana, mada me nije primetila. Šta to, *za ime sveta*, radi?

Upravo sam se spremala da je dozovem kad je odjednom, brzim i neprimetnim pokretom, žustro zavukla knjige pod mantil.

O bože! *Krade!*

Užasnuto sam posmatrala dok je koračala ka izlazu, spuštene glave, izbegavajući poglede prodavaca. Nisam mogla da verujem šta sam videla. Na trenutak sam se ukipila od neverice, a zatim naglo trгла. Nisam mogla samo tako da stojim; morala sam nešto da preduzmem. Morala sam da je sprečim, pre nego što je uhvate. Dajana mi nije samo agent, već i draga prijateljica.

Odjednom mi se pred očima ukazao naslov u novinama:

USPEŠAN KNJIŽEVNI AGENT UHAPŠEN U
KRAĐI U LONDONSKOJ KNJIŽARI.

„NE ZNAM ŠTA ME JE SNAŠLO“, JECALA JE OSRAMOĆENA AGENTKINJA
DAJANA DAJMOND DOK SU JE ODVODILI S LISICAMA NA
RUKAMA. „UGLED I KARIJERA SADA SU MI UNIŠTENI!“

U žurbi da nešto preduzmem, jurnula sam prema njoj kao ragbi igračica. Možda jeste visoka metar i osamdeset, ali bila sam spremna da je oborim na pod ako treba.

„Dajana!“, pozvala sam je glasno i preprečila joj put.

Iznenadeno je podigla pogled, i kad me je ugledala, na njenom licu pojavio se ogroman osmeh. „Hej, dušo!“, viknula je s jakim njujorškim naglaskom. „Izgledaš divno kao i uvek!“

„I ti isto“, osmehnula sam se i pokušala da odvratim pogled od velike izbočine na njenom mantilu. Nisam znala šta da kažem. Kao kad je

jednoj devojčici u školi užasno smrdelo iz usta, a niko nije znao kako da joj to kaže. Na kraju sam joj kupila kutijicu mentol bombona sa nadom da će shvatiti na šta mislim.

Ali ovde mi je trebalo mnogo više od bombona.

„Samo sam pomislila da svratim i malo proverim konkurenciju“, nasmejala se. „Navika.“

Možda je kleptomanka. Možda ne može da se suzdrži. Možda je u pitanju ozbiljno medicinsko stanje o kojem mi nikad nije pričala.

„Hej, slušaj, hajdemo u kafe pored knjižare da ručamo i ispričamo se.“ Sranje. Moram da je zaustavim. Ali kako?

Koraknula je napred i nije mi preostalo ništa drugo – preprečila sam joj put.

„Jao“, nasmejala se, umalo se sudarivši sa mnom, i pomerila se u stranu. I ja sam učinila isto. Ponovo se nasmejala i pomerila u drugu stranu. Sledila sam je. Pomerale smo se tamo-amo kao da plešemo, dok konačno nije nestrpljivo uzdahnula. „Rubi, je li sve u redu?“, pitala je, podigla naočare za sunce na glavu i prodorno me pogledala. „Zaista se čudno ponašaš.“

„Ja se čudno ponašam?“, ozlojeđeno sam odgovorila, pre nego što sam se pribrala i žurno snizila glas. „Imaš knjige pod mantilom“, prosiktala sam.

„Znam“, ravnodušno je odgovorila.

Zapanjila sam se. Bože, što je *drska*.

„To su tvoje knjige“, dodala je i munjevito mi ih pokazala. Ugledala sam čitavu gomilu svog najnovijeg romana skrivenog ispod postave mantila.

Zevala sam u nju potpuno zbunjena. „Ali zašto bi krala moje knjige?“, prošaputala sam.

Zabacila je glavu i prasnula u gromoglasan smeh. „Ne kradem ih, ludo!“, prošla je pored mene i prišla stolu s knjigama na „Nedeljnoj promociji“, te počela da ih premešta.

„Pa šta onda *radiš*?“, prosiktala sam, prišavši joj žurno.

„Pa, niko te neće primetiti ako čamiš na polici, zar nije tako?“, pevušila je, grubo odgurnula nekoliko slavni bestselera što otkrivaju sve tajne u stranu i spustila moje knjige na vrh. Raširila ih je tako da budu potpuno uočljive, a zatim je podigla jednu i zamahala njome.

„Priđite i kupite ovu knjigu Rubi Miler“, obratila se glasno starijoj gospođi u tvidu, koja je razgledala deo s ruskim klasicima. Žena je podigla pogled s Dostojevskog i zagledala se u nas kroz naočare.

„Sjajno je, puno seksa“, dodala je Dajana i namignula.

O moj bože!

„Oprostite, molim vas, ne obraćajte pažnju na moju prijateljicu“, smušeno sam se izvinjavala, crveneći od stida. „Amerikanka je.“ Uхватила sam Dajanu podruku i povelа je prema izlazu.

„Šta ima loše u obilju seksa?“, bunila se.

Da li mi se samo učinilo ili je postala još glasnija? Još nekoliko mušterija se okrenulo i pogledalo nas, a meni je preostalo samo da je izguram kroz vrata.

„Pišem ljubavne romane, a ne porniče!“, rekla sam čim smo izašle.

„Pa šta?“, slegla je ramenima. „Seks se prodaje.“

Streljala sam je pogledom. Nakon senzacije koja se stvorila oko *Pedestet nijansi sive*, gnjavila me je da se oprobam u pisanju erotskih romana, ali nisam mogla. Ni za šta na svetu. Jednom sam probala da razgovaram bezobrazno s dečkom, što je bila njegova zamisao, ne moja, i bilo me je tako sramota. Osim toga, nikako mi nije išlo. Nije da se prenemajem, ne govorim „moja pika“ kao moja prijateljica Harijet, ali ne mogu čak ni da izgovorim *znate koju* reč, a kamoli da je napišem. Zamislite da to čitaju moji roditelji?

Osetila sam se posramljeno. O bože, ne. Kad malo bolje razmislim, bolje ne.

Bežeći od kiše, koja je očito odlučila da uloži dodatni napor i lila je kao iz kabla, ušli smo u susedni kafe, a konobarica nam je brzo našla mesto i odmah smo naručile.

„Dakle, kako ide nova knjiga?“, pitala je Dajana, prešavši odmah na posao.

Osetila sam blagu zabrinutost setivši se da sam sedela za kompjuterom i zurila u prazan ekran. „Sporo“, odgovorila sam neodređeno.

„Koliko si dosad napisala?“

„Uf, misliš koliko tačno?“, probala sam da odugovlačim.

„Zato što jedva čekam da pročitam!“, brzo je nastavila. „Mislila sam da bih, ako mi pošalješ imejlom prvih nekoliko stotina stranica, ili koliko god, mogla da ih pročitam večeras u avionu za Njujork.“

Radila je za književnu agenciju sa sedištem ovde u Londonu, koja je takođe imala kancelarije u Njujorku, pa je stalno putovala tamo-amo. *Zvučalo* je uzbudljivo, ali zapravo je samo značilo da je jela lošu avionsku hranu i bila neprekidno ošamućena od letenja.

„Pa, radi se o tome...” Progutala sam knedlu. Jebiga. Moraću da priznam. „Nemam nijednu stranicu“, izlanula sam.

Kratko je ćutala, a onda...

„Nijednu?” Čak je i uvek spokojna Dajana, koja bi se za mene na smrt borila sa izdavačem i koja nikad nije bila zbunjena, delovala pomalo uznemireno.

„Ne, još ne“, žurno sam dodala. „Ali samo je u pitanju kreativna kriza. Biću dobro“, uveravala sam je, mada nisam bila sigurna jesam li pokušavala da umirim nju ili sebe.

„Naravno da hoćeš“, složila se, ubeđena, pošto se brzo setila da treba da me podržava i hrabri. „Samo ti je potrebno nadahnuće a ja to upravo imam. Ima jedan frajer...”

„Ne“, odmahnula sam glavom i prekinula je.

„Kako to misliš, ne? I ne znaš šta sam htela da kažem.”

Presekla sam je pogledom. „Je li papa katolik?”

„Šta?” Pogledala me je razrogačeno i nedužno. „Ja sam ti agent, ne mogu da verujem da nemaš poverenja u mene.”

Osetila sam se krivom. „Izvini“, brzo sam se izvinila zbog griže savesti što sam je pogrešno razumela. „Na trenutak sam pomislila da pokušavaš da mi namestiš još jedan sastanak, to je sve.”

Lice joj je promenilo boju. „Pa, ne bih to *baš* nazvala sastankom.”

Čekaj malo...

„Pa kako bi ti to nazvala?” pitala sam je sumnjičavo.

„Uslugom. On je prijatelj prijatelj i prolaziće kroz London krajem meseca, a nikoga ne poznaje“, brzo je izgovorila, pre nego što bih je prekinula. „I rekla sam da ćeš otići s njim na kafu. To je sve“, dodala je, vedro se osmehujući.

„E pa, sad ćeš morati da mu kažeš da ne mogu“, odlučno sam odgovorila.

Namrštila se. „Hajde, Rubi, to je samo kafa.”

„Tako sam upoznala i Sema. U redu u *Starbaksu*, sećaš se? Sledećeg trenutka mi je kupovao kapučino i zvao me da izađemo; osamnaest meseci kasnije me je varao a ja sam otkazivala naše venčanje.”

„Znam, i grozno je, ali to je bilo pre više od godinu dana...”

„Kao da je bilo juče“, tiho sam odgovorila.

Nagnula se preko stola i saosećajno mi stegla ruku. „Znam, dušo“, nežno je rekla, „ali ne možeš odustati od ljubavi.”

„Zašto ne?”, rekla sam naglo.

„Zato što ćeš završiti na polici kao tvoje knjige“, brzo je uzvratila u pokušaju da me nasmeje, ali ja sam bila još odlučnija.

„Pa šta onda? Baš me briga“, slegla sam ramenima i zavalila se u stolicu. „Možda je tako bolje.“

Zapanjeno me je pogledala.

„Pa, što da ne?“ Ponovo sam upitala, i kad mi je to palo na pamet, odjednom kao da sam osetila da gorim i to me je obuzelo. „Uvek sam bila beznađežno romantična, uvek sam sanjala o ljubavi i braku i sreći do kraja života... i da, znam da nije uvek lako“, požurila sam da je preduhitrim. „Ali uvek sam se nadala – baš kao što su Bitlsi pevali, *All You Need Is Love*...“ Zaćutala sam i zagledala se u sto, uvijajući papirnu salvetu dok su mi misli letele. Osetila sam kako mi osećanja naviru, svu povređenost, razočaranje i bol. „Ali znaš šta? Ne više, Bitlsi su pogrešili, sve je to sranje...“

„Ali ne možeš to da kažeš!“, bunila se.

„Mogu“, odvrtila sam.

Kao da sam doživela otkrovenje. Kao da se sve što je predstavljalo moj život srušilo i odjednom mi se ukazala stvarnost. „I ne radi se samo o tome šta se desilo meni, pogledaj sve moje prijateljice!“, uzviknula sam izbacujući iz sebe sve što osećam. „Sve su se razočarale u ljubav. Pogledaj Harijet – upravo je saznala da je tip s kojim se zabavljala još uvek oženjen! Zatim, tu je Moli – njen dečko ima fobiju od vezivanja i posle sedam godina i dalje neće da je zaprosi. A šta je s Rejčel? Sama je već ćitavu večnost, jer joj se svaki sastanak završi propašću...“

„I upravo zato ne možeš da pišeš“, jednostavno me je prekinula.

Zastala sam i pogledala je.

„Nemaš ti kreativnu krizu, već misliš kako ništa od toga više nije istina. Izgubila si veru u ljubav, Rubi“, rekla je i zagledala se u mene. „Jednostavno više ne veruješ u ljubav.“

Zaćutala sam i upijala njene reći, samo što ovog puta nisam ni pokušala da joj protivrečim.

Konačno sam priznala sebi. Toliko meseci sam pokušavala da zanemarim taj duboko usađeni strah i da se držim one osobe koja, uprkos svemu, veruje u ljubav. Pravu, iskrenu ljubav. Ljubav koja pomera planetu, ne-mogu-da-živim-bez-tebe ljubav. Ljubav koja navodi ljude da čine neverovatne, smešne, predivne stvari. I, uprkos svemu što se

dogodilo, uprkos tome što je bila utučena i povređena i veoma uzdrmana, nisam želela da izgubim tu osobu.

Ali već je nestala, shvatila sam odjednom.

„U pravu si“, tiho sam se složila. „Mislim da više ne verujem u ljubav.“

Prekinula nas je konobarica, koja je donela moje njoke i Dajanine špagete; Dajani je odvratila pažnju dok se muvala oko nje, spuštala tanjir za školjke i činijicu za pranje prstiju s kriškom limuna. Konobarica se konačno udaljila od stola i obe smo začutale počevši da jedemo.

Nekoliko trenutaka kasnije, Dajana je između dva zalogaja odlučno izustila: „Tebi je potreban odmor. Što ne uzmeš slobodne dane? Zaklopi laptop, isključi telefon, idi da se opustiš na nekoj plaži.“

„Plaži? Ne mogu da sedim na plaži.“ Zaječala sam nezadovoljno, ali nije prihvatala moje odbijanje.

„I ne sanjaš koliko će ti to goditi. Ozbiljno, kad si poslednji put bila na odmoru?“ Pogledala me je zajedljivo.

„Pretprošle godine. Sem i ja smo išli na biciklistički odmor biciklima po Norveškoj. Znaš koliko je on voleo takve odmore.“

„To nije odmor. Odmor podrazumeva ležanje na plaži u bikiniju, a ne ogrtanje runom i ranac na leđima.“

Nasmešila sam se, uprkos sebi. „Znam, ali ne mogu, imam toliko posla ovde...“

„Veruj mi, ja sam ti agent, znam šta je najbolje za tebe. *Vidi...*“ Viljuškom je pokazala ka prozoru. Pogledala sam i ugledala sitnu staricu iz knjižare. Sedela je za stolom, pijuckala kapučino, duboko zadubljena u roman, ali ne Dostojevskog, već moj.

Okrenula sam se ka Dajani, koja je podigla obrve. „Hoćeš li sad uraditi ovo što sam ti rekla?“ Preteći je mahala viljuškom prema meni. „Odmor će ti neopisivo prijati. *Idi!*“